

Mødet den 29. Oktober 1908.

Fraværende: Bischoff, Harald Jensen og Samuelsen.

1. (J. Nr. 141²—1908). Skrivelse fra Indenrigsministeriet med Meddelelse om, at det har bevilget det med Hensyn til Restaurationen i Vestergade Nr. 48 indgivne Andragende om Dispensation fra Lov Nr. 121 af 20. April 1906.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 9⁷—1908). Antegnelser til **Indkvarteringsopgørelsen** for 1. Halvaar 1907—08.

Indkvarteringskommissionens Besvarelser tiltraadtes.

3. (J. Nr. 266—1908). Fortsat 2. Behandling af Forslag til en **ny Bygningsvedtægt** for Aarhus Købstad og til en **ny Bygningslov** for Købstæderne.

Formanden meddelte, at der som Følge af den ved Sagens sidste Behandling vedtagne Ændring til Vedtægtens § 36 var kommet til at mangle en Bestemmelse for de Kældere, der agtedes benyttet til Udsalg eller Værksted for mere end een Mand, og Bygningskommissionen havde derfor, uden dog at forandre noget i Realiteten, affattet Ændringsforslaget lidt anderledes samt tilføjet en Bestemmelse for de nævnte Kældere. Paragraffens sidste Stykke med den tilføjede Be-

stemmelse vilde derefter komme til at lyde saaledes: »Kældere, der agtes benyttet til Udsalg eller Værksted for mere end en Mand, skulle have mindst 2,2 m. indre Højde, Loftet skal ligge mindst 1 m. over Jordsmonnet, og Gulvet skal behandles paa samme Maade som foreskrevet i Slutningen af § 10, Lokalet skal kunne opvarmes samt have god og let Adgang til Luft og Lys. Vinduernes samlede Glasflade oven over Jorden skal i disse Rum være mindst $\frac{1}{16}$ af Gulvfladen, og Vindueskarmens Overkant maa ikke ligge mere end 10 cm. under Loftets Gibsdække.

Kældere, der agtes benyttede til Udsalg eller Værksted for kun en Mand, ere underkastede de samme Regler som ovenfor, dog behøver Loftet ikke at være hævet mere end 85 cm. over Gaden«.

Müller henstillede, at Talordet een i Paragraffen blev stavet med to e'er overensstemmende med Ministeriets Paabud.

J. C. Petersen kunde slutte sig til Tilføjelsen, men syntes iøvrigt ellers, at Bestemmelserne for Kælderes Benyttelse betegnede et Tilbageskridt, idet Fordringen til de Kældere, der agtedes benyttet af mere end een Mand, syntes at gaa vel langt ned. I Randers stillede man samme Fordringer til Værkstedskældere som til Beboelsesrum, Fordringer som endda var strengere end her, idet der forlangtes mindst 4 Alens Højde fra Gulv til Loft for ny Bygninger og for ældre $3\frac{3}{4}$ Alen.

Simonsen antog, at det, der nu vedtoges, kun skulde gælde for ny Ejendomme. Han fandt det mærkeligt, at der i Vedtægten gjordes Forskel mellem Rum, der skulde benyttes af een, og Rum, der skulde benyttes af flere, for hvis Højden var

tilstrækkelig for een Mand, maatte den ogsaa være det for 10, og hvis Kælderen ikke var usund for een, vilde den heller ikke være det for 10. Skulde der gøres Forskel, maatte det da være med Hensyn til Kældernes Indretning. Forøvrigt skulde man være varsom med at afgøre mange Borgeres Ve og Vel med Tommestokken, for Bestemmelserne i den gamle Vedtægt blev for et Par Aar siden praktiseret til stor Skade for mange Borgere. En Kælder kunde være meget sundhedsfarlig, selv om Loftet laa $2\frac{1}{2}$ Alen over Jordsmonnet, hvorimod en Kælder, hvis Loft kun laa 1 Alen over Jorden, kunde være særdeles sund. Det gjaldt om i hvert Tilfælde at tage Hensyn til de stedlige Forhold.

J. C. P e t e r s e n forekom det, at der var Forskel paa, om Kælderen skulde benyttes af een eller af 10. Naar Kælderen skulde benyttes af een Mand, kunde man sædvanlig forudsætte, at Brugeren var Manden selv, hvorimod Arbejderne, ofte Syjomfruer, i Kældere, der benyttedes af flere, stuvedes ganske utilladeligt sammen. For Resten beroede Kældernes Brugbarhed ikke paa Tommestokken alene, idet Sundhedskommissionen i hvert enkelt Tilfælde undersøgte de stedlige Forhold, inden den gav Tilladelse til Kælderens Benyttelse.

S i m o n s e n havde ventet Svar paa sit Spørgsmaal, om Bestemmelserne kun skulde gælde for ny Bygninger, eller om de skulde have tilbagevirkende Kraft. At Brugeren af en Kælder, der kun var bestemt for een Mand, var »Manden« selv, beroligede ham ikke meget, for »Manden« kunde lige saa vel være en Lejer som en Ejer. I Vedtægten burde der kun tages Hensyn til det, som kunde forsvares overfor den enkelte.

F o r m a n d e n skulde som Svar paa Hr.

Simonsens Spørgsmaal gøre opmærksom paa de strenge Bestemmelser i § 4 i Bygningsloven af 1858 og paa, at disse næppe nogen Sinde var blevet fuldt gennemført her i Byen, skønt det maaske havde været rigtigt at gennemføre dem, uagtet mange Kældere derved utvivlsomt vilde være blevet forbudt. Bestemmelserne i den ny Vedtægt vilde blive væsentlig lige saa strenge som i den gamle Bygningslov og vilde, hvis de strengt skulde gennemføres, føre til betydelige Tab for mange Borgere, men der vilde vel nok, skønt det ikke kunde siges, at Vedtægten kun kom til at gælde ny Bygninger, som hidtil blive farende lempeligt frem.

Simonsen fandt Formandens Svar ret svævende og kunde ikke se, at man af det kunde danne sig en Formodning om, hvad der vilde ske, dog syntes det, at der vilde blive anlagt en lidt anden Maalestok end Tommestokken. Han kunde have Lyst til at stille Forslag om, at der kun blev een Bestemmelse for alle Kældere, der brugtes til Udsalg eller Værksted.

Formanden antog ikke, Bygningskommissionen havde noget imod at indskrænke sig til kun een Bestemmelse.

Simonsen kunde tage sit Forslag tilbage, da han indsaa, at Kommissionen havde foreslaaet de to Bestemmelser for at hindre for stor Ravage blandt de ældre Kældere.

Formanden bekræftede, at dette var Hensigten. Kommissionen havde først ingen Fordring stillet til de Kældere, der kun skulde benyttes af een Mand, men det havde Sundhedskommissionen ikke været tilfreds med, og derfor var Paragraffen blevet formuleret som nu foreslaaet. Med Hensyn til Hr. Simonsens Krav fra forrige Møde om Af-

stemning over den samlede Vedtægt kunde han bemærke, at han som Bygningskommissionens Formand naturligvis holdt paa, at Vedtægten burde vedtages, særlig da Ændringsforslagene ikke havde været af større principiel Betydning. Den eneste Bestemmelse, hvormed der havde været egentlig Uenighed, var den i § 2 om Bygningsinspektørens Myndighed, men dertil skulde han dog gøre opmærksom paa, at selv om denne Bestemmelse blev strøget, kunde det ikke tænkes, at nogen Kommission skulde indføre den Forretningsgang, at alle Sager skulde forelægges dens enkelte Medlemmer. Han skulde derfor anbefale Vedtægten til Vedtagelse og Indsendelse til Approbation.

J a k o b J e n s e n mente ikke, at Kommissionen vilde være Herre over sin Forretningsgang efter den nu foreslaaede Vedtægt. Flere af de forkastede Ændringsforslag havde været af principiel Natur.

S i m o n s e n havde kun tænkt sig foreløbig at undlade Indsendelse af Vedtægten. Inden lang Tid kom der en ny Bygningslov, og saa skulde Vedtægten atter laves om, og den nu foreslaaede Vedtægt var af en saadan Beskaffenhed, at man næppe kunde have Fornøjelse af at lade den gælde i Mellemtiden. Forskellige af dens Bestemmelser sigtede til at indskrænke det kommunale Selvstyre ved at lægge forøget Magt i en Embedsmands Haand. Dersom Vedtægten vedtoges med den foreslaaede § 2, vilde Bygningskommissionen intet have at sige. Han kunde derfor anbefale at stemme imod, at Vedtægten blev indsendt til Stadfæstelse.

M ü l l e r spurgte, om Tillæget angaaende Skolebygninger var gledet ud.

N ø r g a a r d mente, at Hr. Simonsens Ansku-

else om en Begrænsning af det kommunale Selvstyre beroede paa en Misforstaaelse. Skulde man følge Hr. Simonsen, vilde de Sager, der nu blev afgjort af Inspektøren, blive ekspederet af Kommissionens Formand, og hvad Forskellen derpaa var med Hensyn til det kommunale Selvstyre kunde han ikke se.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Tillæget for Skolebygninger var overflødigt, da Bygningskommissionen for disse efter § 33 i hvert enkelt Tilfælde kunde vedtage særlige Bestemmelser.

Simonsens Opfattelse af Kommissionens og Inspektørens Myndighed beroede ikke paa en Misforstaaelse. Der var Forskel paa, om Kommissionen for en Tid vilde give noget af sin Myndighed fra sig enten til Formanden eller Inspektøren, og paa fuldstændig at overlade det til Inspektøren at afgøre, hvorledes Bygningerne skulde opføres.

Nørgaard havde udtrykkelig sagt, at det var med Hensyn til det kommunale Selvstyre, at Hr. Simonsens Mening beroede paa en Misforstaaelse. Forøvrigt kunde han ikke forstaa, at der gaves Inspektøren nogen særlig Magt, da Inspektøren kun kunde give Tilladelse til at paabegynde en Bygning og ikke til at fravige Vedtægtens Bestemmelser.

Jakob Jensen betegnede Forslaget til den ny Vedtægt som reaktionært og sigtende til at tage Retten fra det kommende Byraad. Han kendte en Bygningsinspektør, der ikke var bange for at sige, at han var lige glad i begge Ender med, hvad Kommissionen mente.

Nørgaard fandt det forstaaeligt, om man var bange for at lægge mere Magt i en konge-

valgt Embedsmands Haand, men her var der dog kun Tale om en kommunal Funktionær, der kunde afskediges af Byraadet.

J a k o b J e n s e n hævdede, at det efter den nugældende Kommunallov var umuligt for Byraadet at afskedige Bygningsinspektøren.

S i m o n s e n gjorde gældende, at den kongevalgte Formand ikke kunde faa mere Indflydelse, end Bygningskommissionen gav ham, og at der i § 2 ikke stod noget om at paabegynde, men kun om at opføre.

F o r m a n d e n slog fast, at Hensigten med Bestemmelsen i § 2 kun var at fastslaa den eneste rigtige og absolut nødvendige Forretningsgang.

S i m o n s e n foreslog at undlade at indsende Vedtægten til Approbation.

F o r m a n d e n vilde først sætte under Afstemning, om Vedtægten skulde vedtages eller ej.

S i m o n s e n vilde bede sine Partifæller stemme imod Vedtægten.

M ü l l e r spurgte, om der kunde stemmes for Vedtægten med Forbehold for § 2.

F o r m a n d e n mente ikke, at dette kunde lade sig gøre.

Forslaget til en ny Bygningsvedtægt vedtoges og vil være at indsende til Ministeriets Approbation.

Til Forlaget til Bygningslov for Købstæderne var stillet følgende Ændringsforslag:

Til § 1: Forslag fra Mikael Johansen om at tilføje: »og for Stationsbyer og købstadlignende Bebyggelse«. — Ikke tiltraadt af Bygningskommissionen.

F o r m a n d e n kunde nok indse det ønskelige i saa at sige at præparere de Bebyggelser, der voksede op omkring Købstæderne, til Inddragelse under disse, men mente dog, at Bestemmelsen vilde

være uigennemførlig, da det var umuligt at angive nogen bestemt Grænse for, naar saadanne Bebyggelser skulde inddrages under Loven. Denne var tilmed bestemt til kun at gælde for de større Købstæder, saa det vilde være en absolut Modsigelse at inddrage Stationsbyer og købstadlignende Bebyggelse, hvis Forhold nærmest lignede mindre Byers, under den.

M i k a e l J o h a n s e n beklagede meget Bygningskommissionens Stilling til Ændringsforslaget, som han fandt meget praktisk. Vilde Lovgivningsmagten ikke tage den Bestemmelse med, blev det dens Sag, men det syntes uforstaaeligt, at en eneste Købstadmand kunde være imod den. Der-
som man i den gamle Bygningslov havde haft en lignende Bestemmelse, vilde Aarhus være blevet forskaanet for mange Besværligheder. Forøvrigt skulde man ikke synes, at Lovgivningsmagten kunde have noget imod at tage Bestemmelsen med, saa han vilde indtrængende anmode om at ind-
sætte denne i Forslaget. Aarhus Byraad havde i ethvert Tilfælde saa gjort, hvad det kunde.

F o r m a n d e n mente, at Johansen oversaa, at Bestemmelsen for at faa praktisk Betydning maatte træde i Kraft, inden den kødstadlignende Bebyggelse blev paabegyndt. Det var umuligt at sige, hvor der vilde opstaa en Stationsby eller købstadlignende Bebyggelse, saa det vilde være at udstrække Bygningslovens Omraade til at omfatte en Bebyggelse, der ikke var blevet til.

N ø r g a a r d kunde godt indse Vanskeligheden ved at bestemme, naar en saadan Bebyggelse skulde inddrages under Bygningslovens Bestemmelser, men syntes dog, man skulde tiltræde Ændringsforslaget for at gøre Lovgivningsmagten opmærksom paa, hvilken Vægt man lagde paa at faa noget

gjort i denne Henseende. Selv om en Bebyggelse var vokset noget op, inden den kom ind under Bygningsloven, vilde der dog være naaet meget, idet den ny Bebyggelse vilde blive bedre, og den gamle snart vilde blive tvunget til at ombygges efter Vedtægten.

F o r m a n d e n mente, at man samtidig med Lovforslagets Indsendelse kunde gøre Ministeriet opmærksom paa det ønskelige i at faa Bestemmelser for de købstadlignende Bebyggelser, men at det vilde være en fuldstændig Modsigelse at sige, at Loven for de større Købstæder ogsaa skulde gælde for Landet. Den Maade at gøre Ministeriet opmærksom paa Købstædernes Ønsker vilde ganske vist være særdeles kraftig, men ikke meget smigrende for Byraadet.

J a k o b J e n s e n gjorde opmærksom paa, at der hidtil kun havde været een Bygningslov, gældende for alle Købstæderne. Han var mest stemt for at følge Hr. Johansens Forslag, da han ansaa det for at være den bedste Maade at henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa, at der burde gøres noget. Omkring Aarhus voksede Byerne op, og de blev anlagt uden noget Hensyn til de sanitære Fordringer. Han syntes ikke, det kunde blive vanskeligt at præcisere, naar Loven skulde omfatte den omtalte Art af Bebyggelse, man kunde jo saaledes begynde, naar der opstod en Stationsby, og naar en Ejer udlagde sin Jord til almindelig Bebyggelse.

F o r m a n d e n troede ikke, Lovgivningsmagten nogen Sinde gik ind paa, at Bestemmelser, der var gældende for de større Købstæder, skulde træde i Kraft for de første Huse, der rejste sig ved en Station.

M i k a e l J o h a n s e n havde ikke vidst noget

om, at der skulde være to Bygningslove, men selv om der skulde blive ti, haabede han, at den af ham foreslaaede Bestemmelse kom ind i dem alle. Han syntes, at Henvendelsen var korrekt og ikke kraftigere, end den burde være, og haabede, at Byraadets folkevalgte Medlemmer indsaa Betydningen af at faa den med.

Müller kunde ikke indse, hvorfor man ikke ved denne Lejlighed skulde have Lov til at være fremsynet, fordi de, der havde lavet den gamle Bygningslov, ikke havde været det. Ogsaa de mindre Byer led meget under de nuherskende Forhold, Randers og Hobro var i saa Henseende gode Eksempler. I Lovforslaget fandtes iøvrigt ingen Antydning af, at Loven kun skulde gælde for de større Købstæder. Den bedste Maade at henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa Forholdet var sikkert at tilføje den foreslaaede Bestemmelse, hvorved man aldeles ikke sagde, at Loven skulde gælde for al Landbebyggelse.

Vestesen kunde godt indse, at Tilføjelsen vilde være af Betydning for de Købstæder, der Tid efter anden slugte den omliggende Bebyggelse; men han kunde ogsaa indse, at Formandens Bemærkninger var rigtige, idet Ændringsforslaget led af den Mangel, at det omfattede Stationsbyer af en hvilken som helst Størrelse og manglede en Definition af, hvad der skulde forstaaes ved købstadlignende Bebyggelse. Han kunde derfor tænke sig Ændringsforslaget ændret saaledes, at det angav et bestemt Indbyggerantal f. Eks. 2000 eller 2500. Derved vilde Bestemmelsen faa praktisk Nytte, idet Indvendingerne mod den saa maatte bortfalde, og idet den vilde bringe de Stationsbyer, der tog Vækst, til at tage sig sammen og begynde at ordne deres Forhold. Forøvrigt var der nu

mange voksende Landbebyggelser, der frivilligt havde indført en Bygningslov.

Formanden havde ikke kunnet tiltræde Ændringsforslaget ud fra den Forudsætning, at man, naar man indsendte et saadant Lovforslag, til en vis Grad maatte sætte sig ind i Lovgivernes Standpunkt. Det var en altfor ubegrænset Angivelse af, hvad der skulde forstaas ved en Stationsby, og Tilføjelsen vilde være en mindre heldig Maade at henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa Forholdet. Derimod kunde han tænke sig, at man i Slutningen af Paragraffen tilføjede en Bestemmelse om, at Justitsministeriet kunde bringe Loven til Anvendelse paa de omtalte Bebyggelser.

Filtenborg fandt det praktisk at henlede Opmærksomheden paa Forholdet, men kunde godt tiltræde Formandens sidste Forslag. Maaske kunde man tillige godt undvære Ordet Stationsby.

Nørgaard kunde tænke sig at indsætte en Tilføjelse, der gik ud paa, at Loven efter Ministeriets nærmere Bestemmelse, kunde bringes i Anvendelse for købstadlignende Bebyggelser. Denne Form kunde man maaske enes om, og det havde sikkert Betydning, at Bestemmelsen var enstemmig vedtaget. Ved at tage Stationsbyer med vilde man skabe Bestemmelsen fødte Modstandere i Rigsdagen.

Mikael Johansen skulde gerne indrømme, at hans Forslag i nogen Grad var mangelfuldt, men det kom jo ogsaa kun an paa at udtale Byraadets Ønsker, som det maatte blive Lovgivningens Sag at forme. Det vilde være urimeligt at fastsætte et Indbyggerantal af 2000 eller 2500 eller overhovedet at fikserer Indbyggerantallet, da Loven burde træde i Kraft ved Opførelsen af det aller første

Hus. Hans Forslag var særdeles klart og saa høfligt, som det vel kunde være, og Bestemmelsen vilde i den nærmeste Tid faa forøget Betydning derved, at de elektriske Baner vilde skabe en Mængde Stationsbyer. En Bestemmelse om, at Ministeren kunde udstrække Loven til at omfatte købstadlignende Bebyggelse, sagde intet, saa han maatte fastholde sit Forslag.

Formanden slog fast, at Hr. Johansens Forslag gik ud paa at indsætte en Tilføjelse, der sagde, at Bygningsloven for de større Købstæder ogsaa skulde gælde for Landet. Det var meget rigtigt, at Ministeriet kun havde anmodet Byraadet om at fremsætte sine Ønsker med Hensyn til en ny Bygningslov, men Bygningskommissionen havde fundet, at den bedste Maade at fremsætte Ønskerne paa var at forme Ønskerne som et fuldstændigt Lovforslag. Det gjaldt saa om at give dette den bedst mulige Skikkelse, og man skulde derfor nødtigt indføre noget, der vilde være en saa eklatant Modsigelse som Hr. Johansens Ændringsforslag.

Magnus Nielsen kunde til en vis Grad godt slutte sig til Hr. Johansens Ønske om at faa bedre Former for Bebyggelsen paa Landet, men det drejede sig her i Grunden kun om Ændringer til den nugældende Bygningslov, hvori Hr. Johansens Forslag slet ikke kunde høre hjemme. Derimod kunde man nok som af Formanden fremhævet komme med en Henvendelse om det betimelige i, at der blev givet Bestemmelser ogsaa for den købstadlignende Bebyggelse. Han ønskede oplyst, om alle Kommunens Jorder hørte under Bygningsvedtægten.

Bygningsinspektøren oplyste, at kun den Del af Kommunens Jorder, der laa indenfor Byggelinien hørte under Vedtægten.

Magnus Nielsen fandt det saa underligt at foreslaa noget, som man ikke engang havde for sit eget. Forholdene paa Landet blev nu bedre og bedre, kun med Hensyn til Sundhedsvæsenet stod Landbebyggelsen noget tilbage, men der blev dog nu ikke faa Steder anlagt Vandværk og Kloak-system.

Jakob Jensen ansaa Hr. Vestesens Forslag om et bestemt Indbyggerantal for uheldigt, særlig da der fandtes adskillige Købstæder, der ikke havde det Antal, Hr. Vestesen tænkte paa. Naar Formanden saa paa Spørgsmaalet ud fra Lovgavernes Standpunkt, maatte Taleren gøre opmærksom paa, at han saa paa det fra Borgernes Standpunkt. Ønsket om at faa Stationsbyer og købstadlignende Bebyggelse ind under Loven var meget naturligt, tilmed da de elektriske Baner i Løbet af faa Aar vilde bevirke en Mængde ret store Stationsbyer i umiddelbar Nærhed af Købstæderne til ubodelig Skade for disse.

Nørgaard havde stillet sit Forslag, fordi han fandt Hr. Johausens Forslag lidt vagt, og fordi han mente, at hans Forslag vilde være mere virkningsfuldt, da det faldt mere i Traad med den øvrige Lov. Ganske vist var det rigtigt, at man maatte se paa Sagen fra Byernes Standpunkt, men Formanden havde ogsaa Ret i, at Byraadet, naar det indsendte et Lovforslag, maatte gøre dette saa logisk som muligt.

Simonsen hørte først nu, at Udkastet var forfattet af Bygningskommissionen og ikke af Ministeriet, som altsaa kun havde forlangt Byraadets Ønsker. Det forekom ham derfor komisk, hvis man saa, da man tillod sig at sende et Lovforslag, til dette endog føjede en Henvendelse, der i Virkeligheden var en Ændring til det Lovforslag, man

selv stillede. Man skulde her kun se paa, hvad der kunde være ønskeligt fra Byens Side, saa man kunde nok medtage et saa rimeligt Forslag som Hr. Johansens.

V e s t e s e n saa ingen Anledning til at skrive Love for enkelte Huse; først naar Bebyggelsen antog købstadlignende Form, begyndte Ulemperne at komme, og saa var der Anledning til at lovgive. Det kunde nok være, at de af ham nævnte Indbyggerantal var for høje, men de var ogsaa kun nævnt for at nævne et Tal, og det rigtigste vilde dog være, at der blev sat en Grænse for, paa hvilket Tidspunkt Loven skulde begynde at virke.

M i k a e l J o h a n s e n havde ogsaa troet, at Udkastet var kommet fra Ministeriet. Han kunde ikke forstaa, hvilken Modsigelse der kunde være i hans Forslag, men syntes derimod, at der laa en Modsigelse i at fremsende noget som en Henvendelse, naar man ellers havde valgt at udtrykke sine Ønsker i Form af et Lovforslag. For Resten havde han intet imod, at der efter hans Forslag blev tilføjet: »efter Ministerens nærmere Bestemmelse«.

N ø r g a a r d vilde foretrække, at Stationsbyer ikke kom med, men skulde dog for at samle hele Byraadet foreslaa, at Tilføjelsen kom til at lyde saaledes: — »ligesom den efter Ministeriets nærmere Bestemmelse helt eller delvis kan bringes i Anvendelse for Stationsbyer og andre købstadlignende Bebyggelser i Landdistrikter«.

F o r m a n d e n erindrede om, at der fra Bygningskommissionen forelaa en Skrivelse, der gjorde Rede for Forslagets Tilblivelse, og udtalte, at han ikke kunde gøre ved, at de Herrer Johansen og Simonsen ikke havde læst, hvad der var fremlagt paa Byraadets Bord.

Simonsen var noget bange for, at det at udtrykke sine Ønsker gennem et helt Lovforslag kunde bevirke, at Lovforslaget ikke blev læst, og at Ønskerne altsaa ikke kom frem.

Formanden kunde berolige Hr. Simonsen med, at Justitsministeriet ventede med Længsel paa nærværende Forslag.

Nørgaard oplyste, at København ogsaa havde valgt den Fremgangsmaade at indsende et helt Lovforslag.

Mikael Johansen syntes ikke, der var Grund for Formanden til at hovre over, at enkelte Medlemmer ikke havde læst en Sag igennem, da det samme vel ogsaa kunde hænde for Formanden.

Vedtoges i den af Nørgaard foreslaaede Form.

Til § 10: Forslag fra Mikael Johansen om i 4. Stykke at forandre »8 cm.« til »10 cm.« — Tiltraadt af Bygningskommissionen.

Vedtoges.

Til § 12: Forslag fra Jakob Jensen om at lade Ordene »med Tillæg af $\frac{1}{4}$ « i 2. og 3. Linie udgaa. — Ikke tiltraadt af Bygningskommissionen.

Forkastedes.

Til § 15: Forslag fra Jakob Jensen om at mildne de Bestemmelser, der omhandler Afstanden angaaende Anbringelse af Vinduer ind til Naboens Grund. — Bygningskommissionen foreslaar at forandre $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{10}$.

Bygningskommissionens Forslag vedtoges.

Til § 16: Forslag fra Mikael Johansen om at Ordene i 2. Stykke Punkt 2 »maa ikke sættes i Forbindelse med de omliggende Bygninger« udgaar. — Tiltraadt af Bygningskommissionen.

Vedtoges.

Til § 24: 2. Stk.: Forslag fra Jakob Jensen

om, at Forholdet angaaende Brandmur eller Gavl mellem 2 Ejendomme bliver som hidtil. — Tiltraadt af Bygningskommissionen.

Vedtoges.

Til § 33: Forslag fra Jakob Jensen om, at 1. Stykke kommer til at lyde saaledes: »Beboelsesrum maa for Fremtiden ikke indrettes i Kælderetagen. Bygningskommissionen skal dog kunne tillade, at Indretninger til Opvarmning« ect. — Tiltraadt af Bygningskommissionen.

Vedtoges.

Til § 38: Forslag fra Mikael Johansen om at indføre nærmere Bestemmelser for Opførelse af Dampskorstene. — Ikke tiltraadt af Bygningskommissionen.

Mikael Johansen kunde ikke forstaa, at Bygningskommissionen ikke ved denne Lejlighed fandt Anledning til at søge at forhindre de mange Ulemper af Dampskorstene, men Kommissionen maatte saa tage Ansvar.

Formanden gjorde opmærksom paa, at der fandtes almindelige Bestemmelser for Skorstene. De Ulemper fra Dampskorstene, man hidtil havde haft, angik nærmere Sundhedsvedtægten end Bygningsloven.

Mikael Johansen ansaa det for rigtigst at have faste Bestemmelser i Loven og kunde ikke forstaa, hvorfor Kommissionen ikke vilde udarbejde saadanne.

Magnus Nielsen slog fast, at der fandtes bestemte Regler. Forøvrigt var det Sundhedskommissionen, der maatte tage sig af den Slags Sager, idet Ulemperne som Regel ikke hidrørte fra den Røg, der gik gennem Skorstenen, men fra den, der trængte ud gennem Vinduer og Døre.

Forkastedes.

Til § 44: Forslag fra Mikael Johansen om som Begyndelse til 2. Stykke at indsætte: »Ved nye Bygninger med . . . «. — Tiltraadt af Bygningskommissionen.

Vedtoges.

Til § 52: Forslag fra Jakob Jensen om, at Paraffen udgaar. — Henstilledes af Bygningskommissionen.

Jakob Jensen troede ikke, det nyttede at motivere Ændringsforslaget, og skulde derfor indskrænke sig til at ønske Afstemning over det.

Forkastedes.

Forslaget til en ny Bygningslov vedtoges.

(J. Nr. 218—1908). Forslag til Fundats for Toldassistent **Jens Nielsen Malling og Hustrus Legat.**

Byraadet havde intet at indvende mod Fundatsen, som vil være at indsende til kongelig Stadfæstelse.

(J. Nr. 253—1908). Andragende fra Grundejere i **Bruunsgade** om Ændring i de vedtagne Vilkaar for den elektriske Gadebelysning.

Vestesen meddelte, at Grundejerne under Henvisning til det, der skete med Ryesgade og Søndergade, androg om, at Byen vilde overtage Installationsomkostningerne samt Belysningsudgiften for den Del af Gaden, der laa ud for Byens og Statsbanens Grund. Der forelaa iøvrigt intet nyt i Sagen, saa Udvalget kunde anbefale Byraadet at indtage samme Standpunkt som sidst. Dog skulde Udvalget indstille, at Byen betalte Udgiften for de Strækninger, der laa langs Byens og Statsbanens Facader, dog under det Forbehold, at Grundejerne snarest tog Beslutning, om de vilde have den elektriske Belysning eller ej.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 361—1908). Den foreliggende Indstilling om at udbyde **Kommunens Snekørsel** i den kommende Vinter i offentlig Entreprise vedtoges.
7. (J. Nr. 354—1908). Indstilling fra Markudvalget om som Erstatning til Lejere af Havelodder i Møllevangen at bevilge 399 Kr. for den Skade, der er paaført disse ved Lægningen af Ledningen til den ny Højdebeholder.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 3¹¹—1908). Indstilling fra Udvalget for Sygehusene om **Efterbevilling** af Overskridelser i Sygehusenes Regnskab for 1907—08.

Overgik til 2. Behandling.

9. (J. Nr. 2¹³⁰—1908). Det foreliggende Andragende om **Dispensation fra Bygningsvedtægtens § 25** med Hensyn til Ingeniør Holsts Villa ved Vejen fra Dalgas Avenue Øst for Marselisborg bevilgedes.

